

národní archiv. Kdybych měla ovšem rozum, co mám teď, nebyla by ségra v osmnácti těhotná.

Jestli se holka něčím odmala vyznačuje, tak je to výřečnost s kadení samopalů, kdy se ludra ráno nadechne a spustí a vydechne až večer v posteli. A ráno nanovo. Nebyla jsem ničím výjimečná, takže i já jsem na sestry tehdy práskla všechno, co jsem prásknout mohla, tudíž jejich láska ke mně byla logicky hluboká jak Orlík. Jednou jsem stejnou službu nezištně prokázala i vlastnímu otci, kterej mi nepochopitelně dodneška ani nepoděkoval. Naivně si totiž myslel, že ututlá rozflákaný akvářko v obýváku, ale netušil, že matka, toho času na služební cestě, má doma nasazenou štěnici. Jedinou větou „Maminko, koukej, co ti tady chybí?“ jsem se postarala o tejdě tichý domácnosti a hospitalizaci otce na púrazovém.

EKONOMICKEJ LÍDR

Jako každá samička i já jsem byla od útlého věku zdatná obchodnice. Myslí, že na to máme nějaký spešl orgán, kterej nám naroste spolu s vagínou.

Můj dědeček, toho času důchodce pracující na vrátnici místní policejní služebny, si mě posílal pro pivo do nedalekého konzumu. Jo, to byly časy, to se ještě smělo chlasčit v práci a alkohol se prodával i roztomilým malým dětem. Dědeček mi věnoval kilo se slovy „co ti zbyde, to si můžeš nechat“, takže jsem se logicky postarala o to, aby zbylo co nejvíce. Jestli každá holka odmala něco umí, tak počítat prachy. Jednoduše jsem teda zakoupila to nejlevnější pivo, co tam měli. Jakožto konzument bych dnes to, co jsem mu dodala, nazvala sbírkou z urologického oddělení s bublinkama, ale tenkrát mi zbylo celých 94 Kč. Jó, to tehdy byly ceny – to se ještě dalo na něčem i někom ušetřit.

Zatímco dneska jeden do dvacíti neví, jestli chce bejt spíš jútuber nebo jinej tuber, dřív děcka tak nějak doma nacvičovaly různé druhy řemesel jako přípravu na budoucí povolání. Vařili jsme z hlíny, hráli si na sebevrahy na klepadle za panelákem nebo zkoušeli kariéru profesionálního alkoholika s alpou. Zlatý časy.

Nedávno jsem svojí malý, roztomilý holčičce koupila za nekřesťanský prachy dětskou kuchyňku, aby si mohla hezky hrát v pokojíčku a dělat, jako že vaří, zatímco já vařím doopravdy a dělám, jako že mě to baví. A ona z kuchyňky za tři tácy udělala během tejdě dřevěnej smeták. Kuchařka z ní asi nebude. Stejně tak ani klavíristka, protože mezi jednotlivý klávesy plastového piána zapíchla v nestřežené okamžik dětské dřevěné nůž z bordel-kuchyňky. Pochopila jsem její názor na hudební produkci a dál se nesnažím. Škoda, že se obdobně nemůžu zachovat kupříkladu k sušičce na prádlo nebo sporáku a projevit tak svůj názor na domácí práce.

No prostě, kdejaká holka se tehdy chtěla za prachy hrabat lidem ve vlasech, takže proč ne i já, že jo?! Již zmiňovaný dědeček, kterého jsem soustavně škubala z peněz jak spařený kuře, protože roztomilá holčička (jo, hovno), chtěl podpořit můj ekonomický potenciál a platil mi celých deset kaček za to, že mu pinzetou vyškubu šedivý chlupy z uší a podrbu ho na hlavě. Ač byl děda staršího data výroby, stále byl přesvědčen o své neodolitelnosti a každou chvíli laškovně pomrkal po všem, co mělo tep a prsa, tudíž chtěl vypadat rajcovně. Dneska jsou tihle rozjuchaní senioři vůbec dost v módě. Obvykle si je najde nějaká sexy, dofouklá modelka a samou láskou jim ty chlupy z uší škube zadara. Tak určitě. Já jsem zase vždycky všechno chtěla dělat pořádně, takže jsem v žádném případě nehodlala skončit u pinzety a drbání prošedivý poloplešky. Když děda usnul, vyměnila jsem pinzetu za nůžky na